

COM un cel blanc, damunt els arbres adormits,
els encongeix les branques,
una mica de fred a les puntes dels dits
ens fa veure les tecles més blanques.

Però en la febre pàlida dels teus palmells infants,
ni freda ni poruga
la música comença, i et salta, entre les mans,
un ocell que palpita i que juga.

Màgie ocell! L'hivern, vençut pel seu encís,
fa tres passes enrera.

Quan mor, amb el silenci jo torno, més feliç,
de més lluny que d'una primavera.